

„Eigenlijk wel, ja!” zei Phil, hem schuw aanzierend.

„Dus ik val nogal mee?”

„O, dat weet ik niet, dat weet ik volstrekt niet”, zei Phil met een plotselinge opwelling om te plagen. En eigenlijk w i s t z e ook niet, of hij haar meeviel.

„Ik zou Frank komen halen tegen vieren, welken weg moet ik dan nemen?” vroeg hij een oogenblik later. Phil trad met hem naar buiten den tuin in en wees hem, hoe hij gaan moest. Toen sprong ze vroolijk naar binnen, om voor de thee te zorgen en Nannie te wekken.

Toen ze, 's avonds bij 't naar bed gaan, de anderen goedennacht wenschte, zei ze, Paul de hand gevend:

„Zullen we elkaar maar bij den naam noemen? Als u toch drie weken hier blijft. . .”

Hij stak schutterig zijn hand uit, maar greep toen vast Phil's handje en zei:

„Heel graag. Dag Phil”.

„Daag”, zei Phil achteloos en liep de trap op.

III.

Phil werd wakker, toen Betje haar klopte. Ze sprong haar bed uit en trok 't gordijn weg van 't wijdgeopende venster. O, de geurende reine morgen stroomde binnen en Phil haastte zich met kleeden, om gauw naar buiten te kunnen gaan. Om halfacht liep ze altijd in den tuin, waar alles dan al volop dag was. Pas na achten kwam Frank beneden en moest dan in galop eten, zijn schoenen aantrekken, zijn boeken bijeenzoeken. Phil voerde hem soms stukjes brood, terwijl hij zijn schoenen aantrok, en knorde op hem, als was hij haar zoon.

Nu echter, terwijl ze bezig was met thee-zetten, hoorde ze boven al gestommel, om kwart voor acht. Was Frank zóó vroeg? Glimlachend wilde ze hem haar compliment maken toen de deur openging. Maar Frank was 't niet, Paul kwam binnen.

„Goedenmorgen Phil”. Ze was vergeten, dat hij haar zou tutoyeeren en zei koeltjes:

„Goedenmorgen”, terwijl ze hem vluchtig

de hand reikte en weer druk aan de thee ging. Toen ze Frank's kop inschonk, moest ze hem ook wel thee aanbieden. In zichzelf liep ze te mopperen: als hij zoo vroeg beneden kwam, had ze niets aan haar ochtend. Hoe kreeg ie 't in zijn hoofd, geen enkele logé kwam ooit zoo vroeg beneden. En z i j kon er voor opdraaien, Nannie lag gezellig te slapen en trok zich nergens iets van aan. Enfin, ze zou hem gewoon zeggen, dat hij zichzelf moest amuseeren, vervelende snuiter.

Frank kwam, ontbeet en verdween en Phil moest tête à tête met Paul ontbijten. Ze zette haar onvriendelijkste gezicht, toen ze hem brood presenteerde en de conversatie liet alles te wenschen over. Met een boezen ruk haalde ze de jam naar zich toe en tegelijk keek ze snel naar Paul, of hij 't merkte. Meteen smolt haar boosheid weg en vond ze zichzelf harteloos en zeer onbeleefd. Hij zat met zoo'n onbeholpen gezicht zijn boterham te eten, dat ze 't niet kon aanzien.

„Heb je goed geslapen?” Hij keek verrast op, bij den veranderden toon van haar stem.

„Ja, heel goed, jij ook? 't Is hier heerlijk”.

„Je hebt toch zachtjes gedaan met aankleeden? Nannie wordt zoo gauw wakker en dan is ze erg boos”.

„Ik hoorde, dat jij naar beneden ging en toen meende ik, dat jullie gingen ontbijten”. Hij zei 't verontschuldigend, maar zijn oogen knipten nerveus. Nu pas herdacht Phil de verhalen van Nan, dat hij zoo overdreven gevoelig was en meende, dat ieder hem onaangenaam vond. God! nou had ze dien armen stakker zoo afgesnauwd.

„Paul, misschien was ik straks niet erg aardig, maar 's morgens is 't altijd zoo'n gehaast met Frank en. . . enfin, 't is nou weer over, wou 'k je zeggen”. Ze zag hem vriendelijk aan, maar trok snel haar oogen terug, toen ze zag, hoe hevig-dankbaar hij keek.

„Dat is erg lief van je. Hinder ik je nu niet meer?”

„Natuurlijk niet. . . ik ben een spook,